

11. 0000000000 00000

‘வாடிய பயிர் சரியனகை கண்டது போல்’ பசி வயிரகை கிள்ளிய நரேத்தில் படகைக் கப் பட்ட உணவை உண்ண கடைகவும் வணை டுமா? அதிலும், அம்மா தயாரித்த தனீ ர் என்றால் பார்த்திபனுக்கு மிகுந்த விருப்பம். இரண்டு மன்று கிளாஸ் தனீ ரை உருசித்துக் குடிப்பான். அம்மாவின் கைப்பதம் அவனகை கிறுகிறுகக் ச செய்துவிட்டிருந்தது! இதனை நன்கு திரிந்து வதை திருந்ததால் முன்னசெச்சரிக் கயைக அம்மா, பரிய ஜக்கில் தனீ ரகை கலக்கி கொண்டு வந்திருந்தார்.

அப்பாவும் பிள்ளையும் சரேந்து தான் பிரட்டிய மீ கபனை சுவதைத்து சாப்பிடும் அழகைப்பார்த்து இரசித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார். தனக்கு ஓய்வு கிடகைக்கும் போதெல்லாம் முடிந்த வரை சுவமைகிந்த உணவை சமதைத்துக் கொடுத்து உண்ணக் கொடுத்து மகிழ்வார்.

“இன்னும் கொஞ்சம் மீ கபனைப் போட்டுக் கொள்ளுப்பா.....!”

“போதும்மா.....! போதும்மா.....!”

“ஒரு வயசு பிள்ள சாப்பிடுற சாப்பாடா இது.....?”

“கொண்டாப்பா....தட்ட....இன்னும் கொஞ்சம் மீ கபனைப் போட்டுத் தற்றனே...!”

“எனக்கு இருப்பது வயிறா....அல்லது டயரா?”

“வீணா.....வழவழன்னு பசிக்கிட்டும் இருக்காதபேப்பா!”

“சொன்னா கடேக் மாட்டிங்கம்மா....!”

“நான் பற்றி பிள்ள எவ்வளவு சாப்பிடுவான் எனக்கு நல்லா தரெயும்.....!
இதோ.....சாப்பிடு.....!” அம்மா தட்டில் அதிகமாகப் போட்டுக் கொடுத்த மீ கபினை முகம்
சுழித்தபடி சாப்பிடத் தொடங்கினான் பார்த்திபன்!

அம்மாவும் மகனும் பசீக்கொள்வதைப் பார்த்துப் புன்முறுவல் படுத்தபடி சுவை
மிகுந்த மீ கபினை உருசித்து உண்ணுகிறார் தினகரன். அம்பிகையும் அவர்களோடு
தொலகை காட்சி நிகழ்ச்சியைப் பார்த்த வண்ணமாக மீ கபினை உண்கிறார். உண்மையில்
அன்று அவர் பிரட்டிய மீ கபினை சுவையாக இருந்தது ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“என்னங்க...நான் பிரட்டிய மீ கபினை எப்படி இருக்குங்க....?”

“அம்பிகை.....சமசைசது நீ! உன்னோட சமயைல் என்னகைக்குச் சோடபை
போயிருக்கு.....குறசைசி சொல்ல?”

“குறநைந்த நரேத்தில நிறைஞ்ச சமயைலசைச் சஞ்சிருக்கனே வாயத்திறந்து
பாராட்டலாமுல....!” கணவரின் பாராட்டுக்காக ஏக்கமுடன் அவரை பார்க்கிறார் அம்பிகை.

“மறந்துட்டியா அம்பிகை வர்ர வாரம் பார்த்திபனுக்குப் பிறந்தநாள் என்பதை மறந்து
போச்சா....!”

“ஓன்னே ஓன்னு.....கண்ணே.....கண்ணண்ணு இருக்கிற நம்பபயைனை எப்பிங்க
மறப்பனே?”

“நம்பபயைன் பிறந்த நாளுக்கு நீ சமகைக் பபோற சமயைலை நாம மட்டுமல்லாமல்
என்னோட வலையைச் செய்விடு நண்பர்கள் சிலரையும் விருந்துக்கு அழைச்சி உன்
சமயைலைச் சுவகைக் சசொல்லி அவர்கள் பாராட்டினா நல்லா இருக்குமுன்னு
நினகைக்கிறனே அம்பிகை நீ என்ன நினகைக்கிறே?”

“நான் நினகைக் எனங்க இருக்கு.....அழைச்சிட்டு வாங்க என திறமயைகை
காட்டுறனே....!”

“அப்படி சொல்லு அம்பிகை!”

வரும் ஞாயிற்றுக் கிழமை நடபெறவிருக்கும் தனது பிறந்தநாள் பற்றிய சிந்தனையில் மிழ்கிப்போகிறான் பார்த்திபன்.

“பார்த்திபா.....உன்னோட நண்பர்களே எல்லாம் பிறந்தநாளுக்கு மறக்காம வரச்சொல்லுப்பா.....!”

“நிச்சயமாக.....என்னோட நெருங்கிய நண்பர்களே அழைப்பனே. அன்றைய தினம் என்னுடைய எல்லா நண்பர்களையும் நீங்கள் பார்க்கலாம்!”

“சரிப்பா....மொத்தம் எத்தனை நண்பர்கள் வருவாங்கிற எண்ணிக்கையைச் சரியாச் சொல்லிடுப்பா.....!”

“என்னோடக் கணக்கில ஐம்பது பரேகைக் குறிச்சிக்கிங்க.....!”

“சரிப்பா....என்னோடக் கணக்கில இருபத்தனைத்து, அப்பா....நண்பர்கள் மொத்தம் ஐம்பத்தனைத்து,ஆக மொத்தம் நிறுபரேக்குச் சமையலை நான் தயார்ப்புட்டுத்திடுறனே!”

“சமையலை நீங்களாச்.....செய்யப்போறீங்க.....?” ஆச்சரியமுடன் கேட்கிறான் பார்த்திபன்.

“பின்ன.....? என் பிள்ளைக்கு நான் செய்யாம..... வறே யார் செய்யுமன்னு சொல்ற....?”

“ஏம்மா....வீண்சிரமம்.....? பசோமக் கேட்ரிங்குக்குக் கொட்டுத்திடலாம்மா!”

“பார்த்திபா.....உனக்கு அந்தக் கவலையே வேண்டாம்....நான் எல்லாத்தையும் பார்த்துக்கிறனே.....!”

“உங்க விருப்பம் போல செய்யுங்க....அம்மா!”

“ உனக்கு....என்னென்ன சாப்பாடு வணும்....உன்னுடைய மனுவைச் சொல்லிடு....!”

“நீ நங்க.....கடேட்டது ஒரு வகையில் நல்லதாப் போச்சி....!”

“ என்னப்பா.....! நீ என்ன சொல்ல வர்ர தளிவா....சொல்லிடுப்பா...!”

“ ஒரு...பத்து பரூக்கு சவைச் சாப்பாடு தயார் பண்ணிடுங்க.....!”

12. 00000000 00000

“இவ்வளவுதானே.....!செஞ்சுட்டாப்போது.சவைப்பிரியாணி,சவைக்குமா, சவைமீ கபின் பிரட்டல்,நாசிகோரிங்,உருளகைக்கிழங்குகுடல்,பச்சடி இன்னும் பலவித உணவுகளைப் பிரமாதமாச் செஞ்சி அசத்திப்புடறனே...!”

“அம்மானா.....அம்மாதான்....!” இரூக்கையிலிருந்து எழுந்து வந்து அம்மாவின் கன்னத்தில் நச்சென்று அழுத்தமுடன் ஒரு முத்தம் கொடுக்கிறான் பார்த்திபன்!

சற்றும் இதனை எதிர்பார்க்காத அம்பிகை ஒரு கணம் அதிர்ந்து போகிறார்! தன்மீது இவ்வளவு பாசம் வைத்திருக்கும் மகனிடம் அடிக் கடிப் பசோமல் வலை வலைன்னு வீட்டில் தங்காமல் வளியில் இருப்பது எவ்வளவுப் பெரியத் தவறையைச் செய்கிறனே என்பதை முதன் முதலாக உணர்ந்து போது, அம்பிகையின் கண்களிலிருந்து அவரையும் அறியாமல் கண்ணீர் கொட்டியது.பாசத்துக்காக ஏங்கித் தவிக் கும் மகனின் முகத்தைப் பார்க்க வருத்தமாக இருந்தது! மனசாட்சி அவரின் மனதை ஈட்டியால் குத்திக் குடநைத்து!

மகனின் பிறந்தநாள் விழாவை மிகச்சிறப்பாக நடத்தி,மகனின் மனதை ஆறுதல் படுத்த எண்ணுகிறார். அந்நிகழ்வு, தன்கவலைக்கு வடிக் காலாக அமையும் என்று நம்புகிறார். அடுத்த வாரம் நடப்பெறவிரும்பும் மகனின் பிறந்தநாள் விழாவைப் பற்றியச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து விடுகிறார் அம்பிகை. மனநாண்டுக்குள் புதிதாக வாங்கியக்கார அடிக் கடி பழுவது வைத்ததால் பார்த்திபன் காரை மாற்றும் முடிவைப் பெற்றோரிடம் சொன்ன போது அவர்கள் சம்மதம் கபறிவிட்டனர்!

“ அம்மா.....எனக்கு இந்தக் கார்தான் வணும்.....!” தன் விருப்பக் காரர்களின் படத்தோடும் சில விபரங்கள் அடங்கியத் தாட்களை ஆவல் மலேடிக் காட்டுகிறான் .

“ மலசீயக் கார்தானே.....?”

“ நிச்சயமா.....! அழகிய மலசீயக் காரைத்தான் வாங்குவனே . நமது நாட்டிற்குக் காரை நாம வாங்காம வறே யாரு வாங்கப் போராங்க.... அம்மா?”

“ யுவர் சயோஸ் இஸ் தே பஸஸ்! பார்த்திபா!”

“ ஐ யாம் ஆல்வஸே தே பஸஸ்.....அம்மா!”

“ நாளை ஞாயிற்றுக் கிழமை அம்மாவாக்கு ஓய்வூதான்!”

“ அப்பா.....நாளை உங்களாக்கும் ஓய்வூதானே?”

“ அப்பாவாக்கும் ஓய்வூதான் நாளையே காரைப் பார்த்துட்டு வருவோம்...!”

வலையில் சரேந்த, மதல் மாதத்திலயே பற்றேரே, புதிய மலசீயக் கார் ஒன்றைப் பார்த்திபனுக்கு வாங்கிக் கொடுக்கின்றனர் .அதனால் வலையைக் குச்சிசென்று வருவதில் அவன் எந்தவொரு சிரமத்தையும் எதிர்கொள்ளவில்லை!

பிறந்த நாளாகக் காகப் புதிதாக வந்திருந்த மலசீயக் கார் ஒன்றை வாங்கித் தருவதற்கு ஏற்கனவே பற்றேரே உறுதியளித்திருந்தனர் .அதன்படி மஹாண்டுகளாக்குப் பிறகு பழையக் காராக்குப் புதிதாகப் புதியக் கார் வாங்க மஹாரும் கார் விற்பனையைத்திறகுச் சல்கின்றார் .

பார்த்திபனுக்குப் பிடித்த ‘வாஜா’ காரை புகப் பண்ணுகின்றனர் .பழைய ‘புரட்டோன் சாகா’ காரை நல்ல விலைக்கு விற்பனையாளர்கள் எடுத்துக் கொள்கின்றனர் .தனக்குப் பிடித்த நீ ல நிறக்கார் ஒரு வாரத்தில் பட்டவாடா சய்யப்படுகிறது . மஹாண்டு நிறைவானவாடன் தனக்குப் பிடித்தக் கார் வாங்கப்பட்டது பார்த்திபனுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சி! மனமறிந்து தன் ஆசைகளை நிறைவேற்றிய பற்றேரோருக்கு நன்றி கஹுகிறான் !

பார்திபனசைச் சூற்றிச் சூற்றி வந்தாலே.....! எனக்கு அந்தப் பண்ணை கொஞ்சம் கட்டப் பிடிக் கல!”

“அம்பிகை.....உனக்கு அந்தப் பண்ணைப் பிடிக் கலயை அல்லது அவள் அணிந்திருந்த உடையைப் பிடிக் கலயை, துளிவாசச் சொல்லு.....?”

“பொண்ணு பார்க்கச் சகெக்கச் சவலேன்னு மடிக்கும் விழியுமா நடிகை தாமணா மாதிரி அழகாக இருக்கா ஆனா, போட்டிருந்த உடையை ரொம்பச் சகெஸ்யா இருந்துச்சு!”

“அதுல என்ன தப்பு....? இந்த வயசுலப் போடாம நம்பல மாதிரி ஐம்பது வயசுலயை போடச் சொல்ற.....?”

“அதுக்குன்னு.....ஒரு வரம்பு இல்லலை.....? என்னதான் காலம் தலகைக் கீழ் மாறினாலும் நாம இதுவரையிலும் கட்டிக் காத்துவரும் பண்பாடுகளை மறந்திடலாமா.....?”
பொறுப்பான அம்மாவாகப் பசேுகிறார் அம்பிகை.

“காலத்துக்கு ஏற்றார் போல, உடகைகள் மாறியிருக்கு.....அவ்வளவுதானே!”

“அந்தப் பொண்ணு உன்னிடம் அண்டி, அண்டின்னு அன்பாதானே பசேுனுச்சி...?”

“அதலாம் சரிதானுங்க.....நம்பப் பையனோட நெருக்கமாப் பழகினாளே.... அதசைச் சொன்னனே!”

“என்ன நீ சூத்தப் பத்தாம்பசலியா.....இருக்கிற? இந்தக் காலத்துப் பிள்ளகைகள் அதிரஸ்டம் சயெத்வர்கள். நம்பக் காலம் மாறிப் போய்டுச்சு! இது அவர்கள் காலம். இது காலம் சயெயும் கோலம்! அவர்கள் சூதந் திரத்தில நாம கை வகை க முடியாது! நமக்கும் ஒரு பண்ணை குழந்தை இருந்தா அவளும் தான் மோடனா காலத்துக்கு ஏற்றார் போன்று உடகை உடகை துவா.....! அப்ப நாம குறசைச் சொல்ல முடியுமா?”
கணவர் சொல்வதிலும் உண்மை இருந்ததால் அம்பிகை பசேசை மலேும் வளர்க்காமல், மகனபைப் பற்றிப் பசேத்தொடங்கினார்.

“அது சரிங்க.....நம்ப பையனுக்குக் காலா காலத்தில் ஒரு கால் கட்டபைப் போட்ட்டுட்டா நமக்கு ஒரு பரேனோ அல்லது பதே தியோ பிறந்தா கொஞ்சி மகிழலாம் அல்லவா?”

“பையனுக்கு.....இப்பதானே இருபத்தனைத்து வயது ஆவது.....? கலயாணத்துக்கு இப்ப

என்ன அவசரம்?”

“நமக்கும் வயசாவது.....காலாக் காலத்திலப் பையனுக்குக் கலியாணத்த மூடிச்சா நம்ம கடமையும் மூடிஞ்சு மாதிரி இருக்குமில்ல?”

“அதுவெல்லாம் சரி.....பயன் இதற்கு ஒத்துக்கொண்டே.....?”

“அதற்கு.....நானாச்சிங்க! பார்த்திபனை ஒத்துக்கொண்டே வகைக்கிறது என்னுடைய பொறுப்பு.நீங்க.... இன்றைக்கே ஒரு நல்லப் பெண்ணா பாருங்க!”

“நம்ம தகுதிக் குப்பெண்ணப் பார்த்தா மகன் ஏற்றுக்குவானா?”

“அந்தக் கவலையை நீங்க விடுங்க.நம்பப் பயன் நாமச் சொலறததான் கடைபான், இனியும் காலதாமதம் செய்யாமக் காரியத்தில் உடனே இறங்குங்க! கோலாலம்புர,புத்துமலை மூலகன் அருளால நாம நினதைத் தக் காரியம் நிச்சயம் கைக்கொடும்!” அம்பிகை மூழு நம்பிக்கையோடு கஹ அவளது நம்பிக்கையை ஏன் கட்டுப்பானேன்.மூலகப் பகதரான தினகரன் தானும் மூலகனை எண்ணி மனமூறுகி வண்பிக் கொள்கிறார்.

தனக்கும், பரேக்குழந்தைகள் பிறப்பதைத் தினகரன் விரும்புகிறார்.இதுவரையில், அவ்வாறு எண்ணம் கொண்டிருக்கவில்லை என்றாலும், அம்பிகையின் வற்புறுத்தலுக்குப் பின் அந்த எண்ணம் வலுவாக மனதில் பிடிமணம் வீசத்தொடங்கியது!

பிறந்த நாள் விழாவைக் குப்பிறகு, பார்த்திபன் போக்கில் சில மாற்றங்கள் தன்படுவதைக் கண்டு பற்றோர்கள் அதர்ச்சி அடக்கின்றனர். முன்பெல்லாம் பற்றோருக்கு முன் வீட்டு திரும்பிவிடும் பார்த்திபன் இப்போது பற்றோருக்குப் பின் வீட்டுதிரும்புவதை வழக்கமாகக் கொள்கிறான். அதோடு, இரவாவில் நேரம் கழித்து வீட்டு திரும்புகிறான்! காரணம் கட்டால் சரியாகப் பதில் கஹாமல், நண்பர்களபை பார்த்துவிட்டு வருவதாகக் கஹுகிறான்.

அதுவும், வண்டி வறொப்பாக.....மிகவும் சூரக்கமாகவே பசேுகிறான். வந்தவன் நரோக தன் அறையில் புகுந்து கொள்கிறான். கதவதைத் தட்டிக் கஹ்பிட்டாலும் பதில் ஏதும் கஹாமல் குறட்டை விட்டுத் தஹங்கிவிடுகிறான்.அதற்கு மலே அவனிடம் ஏதும் பசேமுபியவில்லை!

14. 000000000000

காலையில் எழுப்பினாலும் படுக்கையை விட்டு எளிதில் எழுந்திரிக்க மாட்டேன்கிறான்!

“என்னங்க.....பார்த்திபன் இப்பிப்பிப் பண்ணான்.....நீ நங்கப்பாட்டுக்கு அவனை ஒன்னும் கடைக்காம இருக்கிறீங்க?”

“அவன்,எங்க பசேறமாதிரி நடந்துக்கிறான்.....?”

“அதற்காக.....அவன் செய்விறத தப்ப கடைக்காம இருந்திட முடியுமா....?”

“அவசரப்பட வேண்டாம் அம்பிகை, எதையும் பக்கவமாத்தான் கடைக்கனும், கொஞ்சம் விட்டுத்தான் கொடுப்போமே!”

“நாளகைக்கு ஏதும் பிரச்சனை வந்துட்டா இழப்பு நமக்குத்தான் என்பதை மறக்காம இருந்தா சரிங்க.....!”

“அம்பிகை, நீ எதுக்கும் பயப்படாதே.....! நடப்பதெல்லாம் நன்மைக்களே நின்னைச்சுக்க!”

மாலையில் கணவனும் மனைவியும் இருவரும் இரவு ஏழு மணிக்கு முன்பதாகவே இல்லம் திரும்பி விடுகின்றனர். ஆனால், தன் ஓரேமகன் பார்த்திபன் மட்டும் இன்னும் வீட்டு திரும்பாமல் இருந்தது அம்பிகைக்கு கவலையாக இருந்தது. அதிலும் காலையில் கலக்கி வதை திரும்பி காப்பியும், எடுத்து வதை திரும்பி ரொட்டியும் அப்படியே இருந்ததைப் பார்த்ததும் அவரது கவலைமலும் வலுத்தது!

சில ஏறும்புகள் ரொட்டி சுற்றப்பட்ட பிளாஸ்டிக் உறமீ து ஊர்ந்து கொண்டிருந்தன.சுற்றுச்சுற்றுப்புடன் அவை எதையோ தடிப்பயணித்துக் கொண்டிருந்தன! மனச் சஞ்சலத்துடன் மசேமீ து வகை கப்பட்டிருந்த கிளாஸ்சை எடுத்துக் கழுவிச் சூத்தப்படுத்தி அதற்கான பிரயேில் ஒழுங்காக அடக்கி வகைகிறார். ரொட்டியைப் பாதுகாப்பாக அதற்கான டப்பாவில் வகைகிறார்.

அந்த ரொட்டியை உண்பதற்கான நாள் இன்னும் சில தினங்கள் எஞ்சியுள்ளன என்பதை ரொட்டியைச் சுற்றியுள்ள உறையில் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது! மகன் காலையில் என்ன சாப்பிட்டானோ.....! என்ற கவலை அம்பிகையின் உள்ளத்தை

வரூத்தியதால மனம் ஓரு நிலயைல் இல்லலை!

வரவறே பறயைல் இருக்கும் குளிர சாதனத்ததைத் தட்டி விடுகிறார் தினகரன். அன்றயை தினசரியகை கயைல் எடுத்துக் கொண்டு,

“அம்பிகை இன்றகைக்கு என்ன சமயைல்?” என்ற களேவியடோடு மனவையின் முகத்தை ஏரிட்டுப் பார்க்கிறார்!

அம்பிகையின் கவனமெல்லாம் மகன் மீது பதிந்துவிட்டதால் கணவர் கட்டையையும் கவனத்தில் கொள்ளாமல் எங்கோ பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

“அம்பிகை.....!அம்பிகை.....! என்று மீண்டும் கணவர் அழைத்த போதுதான் சூய நினவைக்குத் திரும்புகிறார்!

“என்னங்க? என்ன.....என்ன.....கடேட்டிங்க.....?” தடும்மாற்றமுடன் கணவர்பைப் பார்க்கிறார்!

“சரிதான் நீ எங்க இருக்கிறே அம்பிகை?”

“இல்லங்க.....பார்த்திபனை நினதைத்துக் கொண்டிருந்ததால் நீங்கள் கட்டையைக் கவனத்தில் கொள்ள முடியாமல் போயிடுச்சி. மன்னிச்சிடுங்க! ஆமாம்.....நீங்கள் என்ன கடேட்டிங்க...? மீண்டும்.....ஓருமுறை சொல்லுங்க” பரிதாபமாகக் கடைக்கிறார்.

“இன்றகைக்கு என்ன சமயைல் செய்யப் போற அம்பிகை என்று கட்டேட்டனே” என்றார் அழைத்தமுடன் தினகரன்.

“பிரிட்ஜில் நிறையக்காய்கறிகள், மீன், கோழி, இறசைச்சி இன்னும் சமயைலுக்குத் தவேயான எல்லாம் தயாரா இருக்குங்க, உங்களுக்கு என்ன வணைமன்னு சொல்லுங்க உடனே சமகைக்கிறனே.....!” என்று பதற்றமுடன் பதில் கபறுகிறார் அம்பிகை!

பசுக்கு மட்டும் சாப்பிடும். வழக்கமுடைய தினகரனுக்கு எதசை சமகைக் வணைடும் என்று மனவையிக்குக் கட்டளையிடும் தகுதி அவருக்கு இல்லாததால், “என்ன மனென்னு கட்டை எனக்கு என்ன தரியும் அம்பிகை? பசு ருசி அறியாதன்னு சொல்லுவாங்க.பசுக்கு எதகைகொடுத்துாலும் சாப்பிட மட்டும் தான் எனக்குத் தரியும் என்பதைத் தான் நன்றாயத் தரிந்து வதைத் திருக்கும் நீ தர்மசங்மமான களேவியகை கட்டை நான் என்ன பண்ணை?

“பிள்ளையை நினசைச்சு நான் குழம்பிப் போயிருக்கிறனே உங்களுக்குத்

தரெயுது....அதபை பூரிந் து கரெண்டு எனக்கு உதவக் கட்டாதா?" கரெபித் துக் கரெள்கிறார் அம்பிகை.

“ரூான சூனியமா ஆண்கள்சாப்பிடுவதரெண்டு நின்றுவிடாமல் சமயைலபை பற்றியும் கரெஞ்சம் தரெரிந் து வதைத் திருக்க வணெண்டும் என்ப்தை இப்பரெது உணர்திட்டனெ. ம்.....இப்ப என் ன பணற்து? எதிர்காலத்தில் மூயற்சி சயெற்றனெ!” கவலயைுடன் கரெறுகிறார்.